

Luk.10:17-20. Den helige Mikael's dag. 1:a årg 120930

Ja, det här var väl kanske inte den lättaste texten. Vare sig att läsa och kanske än mindre att försöka förstå, utlägga och predika över. Och hörni, förresten, hur får man in temat änglarna i den?

Den är ju inte så lång så jag tror att vi tar och läser den en gång till...

Luk.10:17-20

Bakgrunden är att Jesus sänt ut 72 st efterföljare på en prediko och missionsresa. De ska två och två gå runt till de plaster som Jesus själv senare ska besöka. Och nu kommer dom jublande tillbaka och berättar hur bra det gått. "Ja, till och med demonerna lyder oss när vi uttalar ditt namn".

Ska vi stanna till lite inför talet om demoner? Att referera till dom, det tillhör inte vare sig min, eller gissar jag, de flesta av oss som sitter här's verklighet.

Även om det handlar mycket om demoner och andeväsen inom populärkulturen just nu, både i filmer och böcker. Inte minst i Harry Potter som läste ur i inledningen av gudstjänsten. De verkar förekomma i de mest skiftande sammanhang, där ondskan ska beskrivas och porträtteras. Och de flesta, de verkar inte ha några större problem med det.

Ibland kan vi till och med ta med dom som en slags liknelse av våra mänskliga konflikter, både inre och yttre.

Men när vi börjar prata om demoners faktiska existens, då passerar vi en tydlig, och enligt mig farlig gräns. Lagg märke till, jag säger inte att inte ondskan inte skulle finnas, det gör den tyvärr i allra högsta grad. Jag återkomma till den. Men att demonisera ondskan till en massa slags verkliga andeväsen, något som verkar ha förmåga att flyga in och ut ur människan. Nej, då gör vi enligt mig någonting mycket farligt. Då skapar vi bara rädsla. Visst anar vi att verkligheten verkar vara större än det vi kan se, höra och ta på, annars skulle vi väl knappast ha kommit hit idag. Men jag är övertygad om att demoniseringen egentligen tillhör ett förgånget sätt att försöka beskriva verkligheten.

Och om frågan om varför talet om demoner fortfarande kan vara starkt inom kyrkan. Ja handlar det inte om, att det egentligen bara är ett uttryck för hur den så kallade religiösa eliten kan ha makt över människor.

Ondskan är stor, det är den, men jag tror knappast att den reduceras genom demonutdrivning.

För är det inte där dagens text liksom hamnar till slut. Om kampen mellan ont och gott.

"Jag har sett satan slungas ner från himlen som en blix" säger Jesus. Det är en kraftfull och lite märklig hälsning till de 72 glada och förväntansfulla lärjungarna. Och visst kan det upplevas som ett "goddag yxskaff" i sitt sammanhang.

Visionen kan betyda olika saker. Men jag vill tolka det som om Jesus sett hur det onda fallit något, i alla fall liksom tappat fotfästet. Inte på grund av demonernas skull,

utan för att lärjungarna hade berättat om människorna om det goda evangeliet. Man hade kommit med någonting gott.

Och även om det finns allt för många som anser att "ont ska med ont fördrivas." Så måste ju de enda hållbara vägen vara att möta det onda med det goda.

Att möta hat med kärlek,

Att möta girighet med generositet,

Att möta misstro med tillit.

Och jag tror, kanske i min enfald, att var enda gång det händer. Vare sig det sker mellan människor i ett kort möte, mellan grupper eller mellan stater. Ja, varenda det goda får tränga undan det onda. Då blir än en gång visionen sann, -"jag har sett satan slungas ner från himlen som en blix.""

Kampen mellan ont och gott, den handlar om dig och mig. Vad vi gör med oss själva, vad vi gör med varandra, vad vi gör med vår värld. Att hela tiden försöka välja. Välja det som är gott, det som är liv och fortsatt liv.

Och är det inte just det som Jesus också säger i texten. "Gläd er inte över att andarna lyder, utan gläd er över att era namn är upptecknade i himlen." Ja är det inte som om han sa, gläd er inte över att ni tror er ha makt. Utan gläd er över att det finns ett annat rike. Att det finns ett rike, ett sammanhang som står för någonting annat...

Guds rike brukar vi kalla det. Guds rike, inte bara där och då, utan här och nu. Och det riket, det växer, brukar vi också säga, varenda gång det goda sker. Ja, varje gång som du och jag väljer att göra det goda. Ja, även om det så bara är det till synes enkla, som att lägga sin egna hand på den sörjandes... ja då har det riket växt ytterligare en liten bit.

Nej, gläd er inte över makt säger han, gläd er över att Guds rike är.

Och även om jag älskar bilden av satan som faller ner som en blix, så ska vi inte skylla på honom. Då har vi en gång demoniserat ondskan, kanske har vi till och med gjort den oövervinnerlig. Men framför allt, vi har placerat den långt ifrån oss själva.

Jag säger inte att vi är onda, tvärtom, jag älskar människan. Men vi har alla, var och en av oss, möjlighet att göra det som är ont, det som gör ont. Vi är som Luther sa, "på en gång både rättfärdiga och syndare." ja som människor, så är vi både goda och dåliga, både svaga och starka, sökare och finnare.

Och det är möjligt att det upplevs som en paradox, men jag tycker att det öppnar, både för förbättring, men också till vila. Eller som en av våra stora poeter uttrycker det:

Två sanningar närmar sig varann,

en kommer inifrån,

en kommer utifrån

och där de möts

har man en chans att få se sig själv.

Så Långt Tomas Tranströmer...

Döm inte andra, stod på en kyrkport i USA, och texten fortsatte, för att de syndar annorlunda än du... Döm inte andra, för att de syndar annorlunda än du.
Nej mina vänner, gränsen går inte mellan oss...

Jag vet inte hur du upplever det. Kanske känns och upplevs det utlämnande. Och visst kan man ibland önska, att man själv, likt den unge trollkarlen Harry Potter, också hade tillgång till trollspö. Nått som man magiskt kunde vifta med för att försöka bekämpa det onda.

Men är det inte så att vi har någonting annat, någonting bra mycket större än ett trollspö. Och det stod också om det i den inledande texten. Jag tänker på när Harrys läromästare Dumbledore säger till honom. "Du är skyddad av din förmåga att kunna älska." "... "Du är skyddad av din förmåga att kunna älska." ...

Att kunna älska. Denna gudagivna egenskap. Ja, det är mycket vi kan vi människor, vi har många förmågor och egenskaper. "Men störst av dem är kärleken" skriver Paulus... Störst av dem är kärleken.

Ja, finns det någon annan väg än kärleken, än att försöka älska. Är inte det det ända sättet, både att bekämpa det som är ont. Men också i att försöka bevara oss själva, från bitterhet och uppgivenhet.

Och är det inte just det som bibeln och evangeliet handlar om. Från den första sidan till den sista...
-Kärleken.

Ibland tycker jag att det blir svårare och svårare att säga självklarheter om Gud. Det är som om han blir mer och mer mystisk, och kanske svårbegriplig för mig. Inte minst när vi som idag talar om ondska och om människans skörhet. Men det som jag med självklarhet tror mig kunna säga om Gud. Det är, just att hon älskar. Att hon älskar, både människan, skapelsen och den här världen, -nått så gränslöst. Att hon älskar människan trots, eller ska vi säga, just för vår skörhet, vår kluvenhet, vår bristfällighet... nej, kanske inte trots att, utan just för att...

Och det är ju med den kärleken i ryggen, som vi får leva våra liv. Med allt det som finns och sker runtomkring oss. Med allt det vi är... och med allt det vi inte är...

